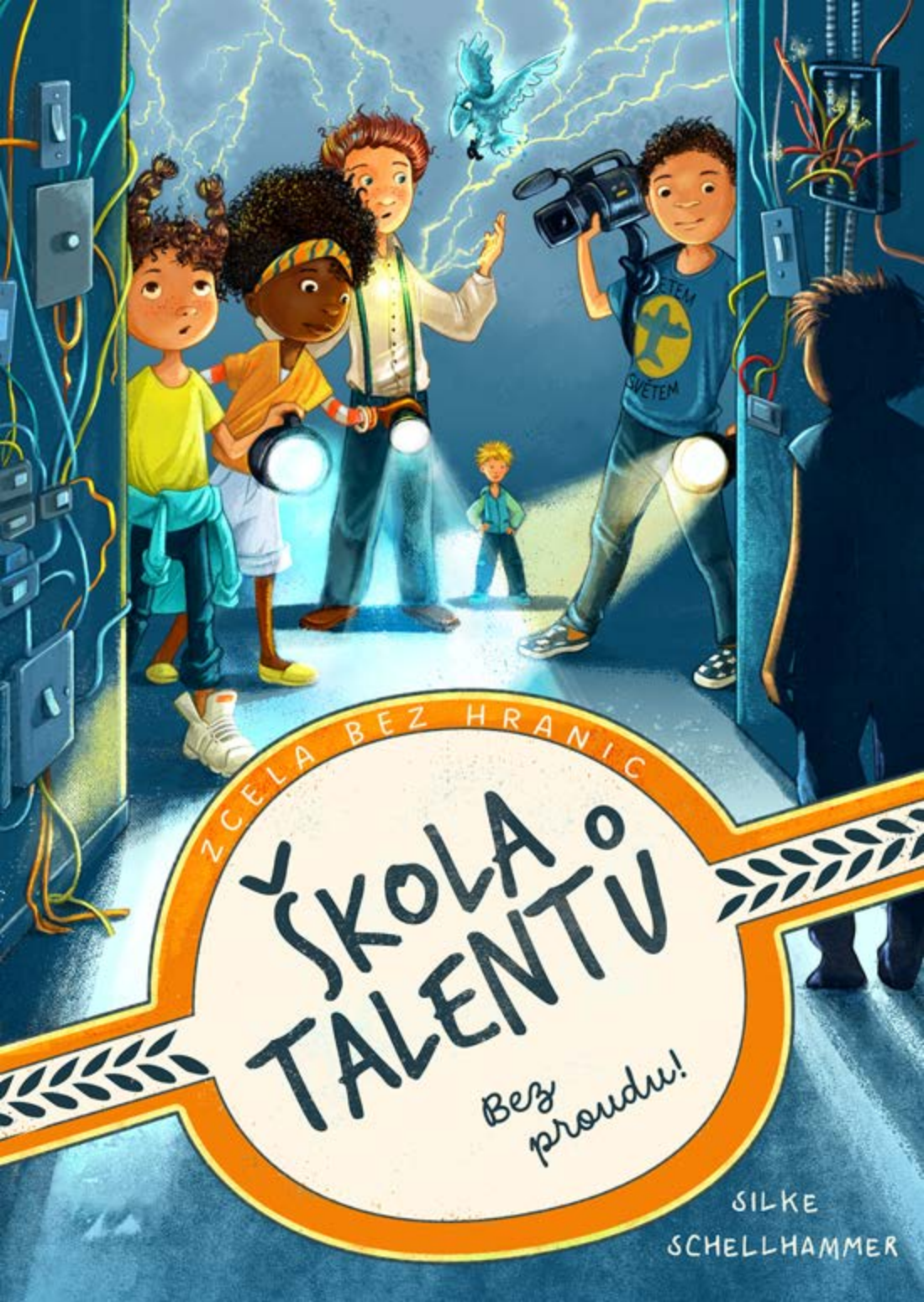

ZCELA BEZ HRANIC

ŠKOLA TALENTŮ

Bez
proudu!

SILKE
SCHELLHAMMER

ZCELA BEZ HRANIC

ŠKOLA TALENTŮ

Bez
proudu!

Copyright text and illustrations © 2021 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany
First published in Germany under the title School of Talents: Erste Stunde: Tierisch Laut
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Radana Studenovská, 2025
Cover and Illustrations © Simona M. Ceccarelli, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5800-5 (pdf)

SILKE SCHELLHAMMER

ilustrovala Simona M. Ceccarelli

přeložila Radana Študenovská

RODRIGO je
neobyčejný
pták, se kte-
rým si Alva
může povídat.

ZCELA BEZ HRANIC

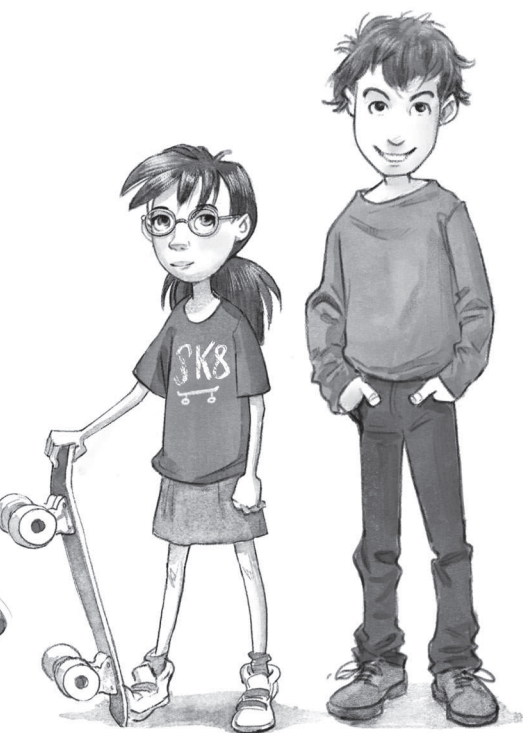
ŠKOLA TALENTŮ

MÁLKA, JONÁŠ A TIL jsou Alvini noví
kamarádi ze ŠKOLY TALENTŮ a jsou pro každé
dobrodružství!

ALVA je ve ŠKOLE TALENTŮ nová,
má ráda záhady a ze všeho nej-
víc by si přála, aby už konečně
přestala rozumět řeči zvířat!

ŘEDITEL ŠKOLY TOMÁŠ FRANTIŠ je Alvin strýček, který ŠKOLU TALENTŮ založil. Kromě toho umí číst myšlenky, ale to je tajemství!

BEDŘIŠKA A ELVÍR taky chodí do Alvinovy nové školy. Bedřiška je věčně nabručená Alvinu spolubydlicí. Elvír si o sobě myslí, že je nejdůležitější na světě. Alva si zatím není úplně jistá, co si má o těch dvou myslet.

Ve ŠKOLE TALENTŮ je neobvyklé i vyučování – právě tak jako učitelky a učitelé. PANÍ MOLINA je moc legrační a někdy ráda předvede malý taneček. PANÍ TIRÁDOVÁ je opravdu přísná a všichni se bojí jejího hubování.

OBSAH

Kapitola 1	KDO MÁ TOHLE ČÍST?	9
Kapitola 2	O CHODÍCÍ LAMPĚ	19
Kapitola 3	HURÁ, UŽ ZASE SKLÁDÁ BÁSNIČKY	26
Kapitola 4	VYPLAŠENÁ HOUSENKA	39
Kapitola 5	SLUŽBA V KUCHYNI NA STO LET	49
Kapitola 6	BOUŘKA POUZE PRO OVCE	56
Kapitola 7	PLAVÁNÍ SE ŽRALOKY	66
Kapitola 8	SPOUSTA ZÁHAD A ŽÁDNÉ ŘEŠENÍ	73
Kapitola 9	SPLAŠENÝ DIVOČÁK ÚTOČÍ	77
Kapitola 10	S BEDŘÍŠKOU NA HORSKÉ DRÁZE	86
Kapitola 11	O ZEBRÁCH A KONÍCH	91
Kapitola 12	VŠECHNO SE HROUTÍ	97

Kapitola 13	ZAVINIL TO PAVOUK	107
Kapitola 14	PAST NA ZLODĚJE	115
Kapitola 15	NEVIDITELNÝ FILM	119
Kapitola 16	UŽ ŽÁDNÉHO DALŠÍHO SPOLUBYDLÍČÍHO!	127
Kapitola 17	FILMOVÁ NOC JE KONEČNĚ TADY!	135
Kapitola 18	SVÍTÍ UŽ I PTÁCI	144
Kapitola 19	KDO JE FRIDOLÍN?	149
Kapitola 20	NOČNÍ ZÁCHRANNÁ AKCE	155
Kapitola 21	ZAJEČÍ PŠOUKY	163
Kapitola 22	PSSST, NIKOMU ANI MUK!	170
Kapitola 23	POMLUVY, KAM SE JEN PODÍVÁŠ	174
Kapitola 24	ZDOBENÍ STROMEČKŮ PRO POKROČILÉ	179
Kapitola 25	HROMY, BLESKY A MOUCHY	187
Kapitola 26	HLEDEJTE, KDE O ZLU NENÍ ZDÁNÍ	195
Kapitola 27	HROCH NA JEDNOKOLCE	200
Kapitola 28	ŽIVOT KRÁSNĚJŠÍ VŠAK VYBOJUJEM ZATO	207
Kapitola 29	HLAVU TI NEUTRHL!	215
Kapitola 30	FILMOVÁ NOC PODRUHÉ	220
Kapitola 31	LEDNIČKA SE OMLOVÁ	231

Kapitola 1

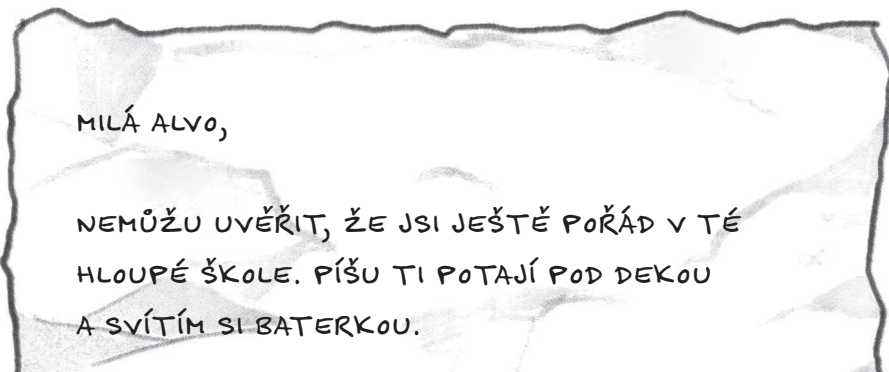
KDO MÁ TOHLE ČÍST?

Alva ležela v posteli zachumlaná pod dekou.

Nedočkavě otevřela dopis od brášky, který dostala dnes dopoledne. Dopisní papír rozložila ve svitu lampičky na čtení a... zůstala na stránku překvapeně zírat. To myslí vážně?

Přečíst Kájovo písmo nikdy nebylo snadné. Co má být ale tohle? Lehčí už by bylo rozluštit hieroglyfy.

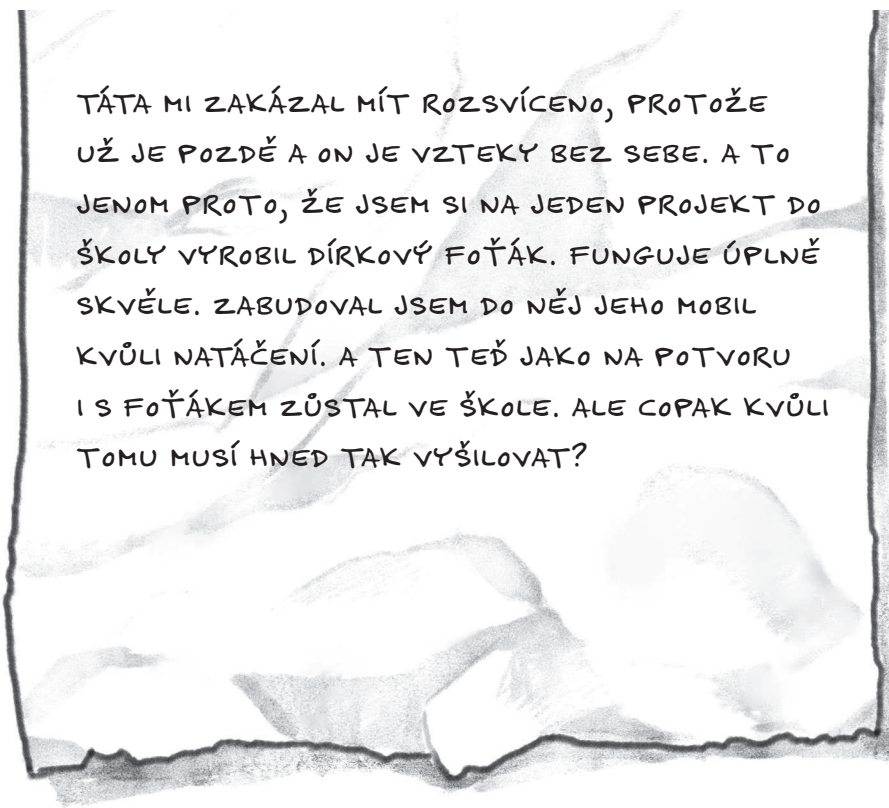
Alva se s námahou prokousávala změtí písmenek.

MILÁ ALVO,

NEMŮŽU UVĚŘIT, ŽE JSI JEŠTĚ POŘÁD V TÉ
HLOUPÉ ŠKOLE. PÍŠU TI POTAJÍ POD DEKOU
A SVÍTÍM SI BATERKOU.

Aha! Tohle aspoň vysvětlovalo ten kostřbatý rukopis.
Proč ale píše Kája *potají*?

TÁTA MI ZAKÁZAL MÍT ROZSVÍCENO, PROTOŽE
UŽ JE POZDĚ A ON JE VZTEKY BEZ SEBE. A TO
JENOM PROTO, ŽE JSEM SI NA JEDEN PROJEKT DO
ŠKOLY VYROBIL DÍRKOVÝ FOŤÁK. FUNGUJE ÚPLNĚ
SKVĚLE. ZABUDOVAL JSEM DO NĚJ JEHO MOBIL
KVŮLI NATÁČENÍ. A TEN TEĎ JAKO NA POTVORU
I S FOŤÁKEM ZŮSTAL VE ŠKOLE. ALE COPAK KVŮLI
TOMU MUSÍ HNED TAK VYŠILOVAT?

Alva s úsměvem vzhlédla a několikrát zamrkala.

Tenhle škrabopis nebylo snadné přečíst, ale představila, jak její malý bratříček přivedl tatínka k zoufalství, byla moc legrační!

Alva podrážděně zvedla hlavu a nakrčila nos.

V pokoji něco páchlo hnojem. Propánakrále, nejsou to snad její džíny? To přece nemůže být pravda.

Dnes odpoledne při trénování talentu ani nebyla ve stáji, ale jen venku u výběhů.

Alva už několik týdnů navštěvovala **ŠKOLU TALENTŮ**. Každé dítě tady mělo nějaké neobvyklé nadání. Někdo se uměl proměňovat, procházet zdí, měnit svou velikost..., prostě všemožné věci. Alva rozuměla řeči zvířat a možná i dokázala číst jejich myšlenky. Tím si nebyl nikdo úplně jistý.

Od toho tu měli předmět trénování talentu. Všichni se při něm učili ovládat své schopnosti, což se jim dařilo někdy lépe a jindy zase hůř. V Alvině případě to bylo spíš horší.

Dívka si povzdechla. Nejenže to bylo v jejím pokoji cítit jako na statku, ale byl tam taky pořádný rámus. Takový, že se sotva dokázala soustředit na Kájův dopis. Za oknem pokoje se v soumraku hemžila spousta zvířátek. A Alva jim všem rozuměla. Věděla, že netopýři soutěží

v létání, nějaký ježek naříkal, protože se zatoulal, a plši pořádali hlučný večírek, protože objevili veverčinu zásobu ořechů.

Občas se však Alvě s velkým úsilím podařilo jednotlivé hlasy ve své hlavě trochu utiřit.

Jenže venku se toho zkrátka dělo až moc.

Alvina spolubydlící Bedřiška bohužel trvala na tom, že okno zůstane otevřené. Alva slyšela, jak v posteli vedle obrátila stránku v knize a tiše se pro sebe zachichotala.

„Je ta knížka vtipná?“ zeptala se Alva. Smích totiž nebyl zrovna Bedřiščina parketa.

„Hm,“ zabručela místo odpovědi Bedřiška a přetáhla si deku přes rameno.

Alva stiskla rty a litovala, že vůbec něco řekla.

Bedřiščino bručení nad slunce jasněji naznačovalo, že nemá chuť se s Alvou bavit. Se spolubydlící se od prvního okamžiku nemohly vystát.

Proto mezi nimi většinou vládlo ticho.

Alva se vrátila k bráškovu dopisu.

JEDNOU JSEM SE MÁMY ZEPTAL NA STREJDU
TOMÁŠE

Strýček Tomáš byl bratr její maminky a také ředitel ŠKOLY TALENTŮ. Všichni mu tady říkali ředitel Františ. To on Alvě navrhl, aby nastoupila do jeho školy a naučila se tam ovládat svoje schopnosti.

Alva už nechtěla slyšet žádná zvířata. Původně tu měla zůstat jen tři týdny, ale trénování talentu bylo docela zapeklité a ona si zdejší pobyt prodloužila.

A někdy už si ani nebyla jistá, jestli odsud vůbec chce odejít. Přes den se jí to tady zdálo celkem zábavné. Večer by však byla mnohem, mnohem raději doma se svojí rodinou nebo ve svém pokoji. Strýček Tomáš se do rodiny jaksi nepočítal, byl to pro ni spíš pan ředitel.

Přesto chtěla samozřejmě vědět, co se Kája o strýčkovi dozvěděl. Hledala v textu místo, kde skončila.

JEDNOU JSEM SE MÁMY ZEPTAL NA
STREJDU TOMÁŠE A VYPÁTRAL JSEM NĚCO
NEUVĚŘITELNÉHO...

Cvak!

Najednou zhaslo světlo a pokoj potemněl.

„Co má tohle zase být?“ zabrblala Bedřiška z vedlejší postele.

„Já za to přece nemůžu!“ rychle si pospíšila Alva s odpovědí.

„To taky netvrdím,“ odpověděla jí hned našťavaně Bedřiška.

Vtom uslyšely paní učitelku Molinu, jak na ně venku volá: „Děvčata! Děvčata! Pojdte prosím všechny ven z pokojů, ale *pronto*. Hlavně žádnou paniku! Jenom vypadla elektřina.“

„Proč by měl člověk panikařit kvůli něčemu, co se tu děje v jednom kuse?“ zamumlala Bedřiška.

Alva jí dávala potají za pravdu. Výpadky proudu teď byly skoro na denním pořádku. Na to, že se najednou setmělo, už si úplně zvykla.

Bedřiška otevřela dveře od pokoje. Světlo baterky, kterou si paní Molina svítila na chodbě, Alvě stačilo, aby v nohách postele našla mikinu s kapucí. Popadla ji a do kapsy na břicho si zastrčila Kájův dopis.

Alvu na chodbě přivítalo tiché mumlání. Sice už znala všechny dívky z internátu, avšak v přítomnosti nebylo snadné je rozeznat.

„Nikdo se ani nehne!“ vykřikla náhle jakási dívka před Alvou. „Myslím, že Terka se proměnila!“

„V co?“ zeptala se tichounce Alva a znenadáni jí přelezlo po noze něco studeného. Kousla se do jazyka, aby nevypískla nahlas.

„*Nic ti neudělá. Je to jen Terka. Nic ti neudělá,*“ šeptala si pro sebe.

„Júúú,“ vypískl ve tmě kdosi někde vzadu. „Paní Molino, paní Molino, něco odporného se dotklo mojím nohám!“

Alva viděla stín nějaké holčičky, jak poskakuje sem a tam. I ostatní potlačovali zděšené výkřiky nebo se znechuceně otrásali.

„No tak, zůstaňte stát, to je jen Terka,“ rozčilovala se holčička před Alvou.

Na konci chodby paní Molina divoce mávala baterkou sem a tam.

„Nemám ponětí, co tu paní učitelka vyvádí, ledaže by tu mělo přistát letadlo,“ uslyšela Alva za sebou zašeptat Málku. Se zachichotáním se ke svojí kamarádce protlačila.

„*Silenzio*, moje drahé dívky!“ zvolala paní Molina. Znamenalo to „ticho“ a bylo to italsky. Paní Molina neustále mluvila dvěma jazyky. Alva si na to už skoro zvykla. „Nikdo ať na toho hada nešlápne. Zvedněte ho prosím někdo!“ přikázala paní učitelka.

„To bychom ho museli nejdřív vidět,“ zahučela Málka.

„Nemohl by se někdo proměnit ve velkou světlušku?“
křikla jedna dívenka.

Na chodbě ihned vyšlehly malé jiskřičky.

„Ne, Marto, přestaň!“ ozval se znovu hlas paní Moliny.
„Ohnivě koule teď házet nesmíš. Je to moc nebezpečné.“

Málka se shýbla a pokusila se zvednout obrovského hada, který se klikatil téměř po celé délce místnosti. „Božítku, Terko, ty jsi ale těžká!“ vzdychala.

Alvě nezbylo nic jiného než přiložit ruku k dílu. Hadi jí připadali opravdu odporní a měla z nich strach. A přestože si pořád opakovala, že tohle není žádná skutečná anakonda velká, hada se šíleně štítla a doufala, že se Terka pěkně rychle promění zase zpět.

Vtom znovu zazněl hlas paní Moliny. „Budu vyvolávat vaše jména a vy se mi budete hlásit!“ oznámila žačkám na chodbě.

„Ale *pronto*, prosím!“ vykřikla jedna holčička. „Terka je pořádně těžká!“

„Tak už ticho. *Allora*, začínáme: Málka Banánová!“

„Zde!“ ozvalo se chodbou Málčino zvolání.

„Není to zvláštní?“ zeptala se Alva směrem k Málce, zatímco okolo ní se ozývaly výkřiky „zde“. „Pokolikáté už vlastně proud vypadl?“

„Počtvrté za dva týdny,“ odvětila Málka.

Alva zavrtěla hlavou. „Už se to tady stalo někdy dřív?“

Málka byla ve **ŠKOLE TALENTŮ** mnohem déle než Alva.

Místo Málky jí odpověděla Lenka, Málčina spolubydlíci: „Tedy já si na nic takového nepamatuju.“

A Málka se přidala: „Od té doby, co tu jsem, ještě nikdy.“

„Terka Radílková!“ zvolala paní Molina.

Ticho.

„Terka Radílková?“ opakovala paní učitelka.

„Zde!“ uslyšela Alva vykřiknout nějakou holčičku přímo před sebou.

Alva se musela ovládat, aby okamžitě neupustila příšeru, kterou svírala v rukou. Koho to tedy drží, když Terka stojí někde vpředu?

Málka si zřejmě jejího údivu povšimla. „Místo Terky odpověděla Ema, ty hrdinko,“ zachichotala se.

„Fakt?“ zeptala se Alva.

„Á, výborně, náš plaz za sebe dokonce nechává mluvit ostatní. Děkuji, Emo,“ poznamenala teď také paní Molina a vyvolala další jméno ze seznamu.

„Alva Jehličková?“

„Zde!“ ozvala se Alva hlasitě.

Málka vedle ní se zeptala: „Neměli bychom mít pro takový případ v pokojích baterky?“

„Určitě, ale většina jich přece byla rozbitá a musely se opravit,“ zašeptala Lenka.

„Já jsem slyšela, že všechny baterky z ostrova zmizely,“ špitla jiná holčička.

Celé to bylo opravdu podivné.

Kapitola 2

O CHODÍCÍ LAMPĚ

Paní Molina odvedla dívky po schodech dolů do společenské místnosti. Tam už čekali ostatní, kteří měli své pokoje v přízemí. Alvě se ulevilo, když hada konečně mohla pustit. Terka se odplazila k pohovce a stočila se tam do klubíčka.

Ema s Piou vytáhly krabici se svíčkami. Alva vkládala čajové svíčky do skleniček a podávala je Málce, která je zapalovala. Pia nechala skleničky se světýlky létat po místnosti, kde se postupně rozjasňovalo.

„No, *mia cara ragazza*! Ať tu ty sklenky nelétají. Všechny pěkně roznášej ručně,“ okamžitě ji napomenula paní Molina.

Alva si všimla nějaké dívenky, která stála u skříně a držela v rukou poblikávající basketbalový míč.

„Co to tam provádí?“ zeptala se Alva Málky a podala jí další svíčku.

„Nela? Ta umí rozsvěcovat různé věci,“ vysvětlila jí Málka a svíčku zapálila.

Alva Nelu pozorovala. Zoufalý výraz v dívčině tváři znala až příliš dobře. Ovládat svůj talent bylo jako snažit se zakousnout do jablka plovoucího ve vodě, aniž byste přitom použili ruce. Sotva jste o něj zavadili, už vám vyklouzlo někam pryč.

Míč v dívčiny rukou zablikal silněji a na dvě vteřiny jasně zazářil.

„Ale no tak! Nelo, děláš nám konkurenci,“ podotkla Málka se smíchem.

Ted' už Nelu pozorovalo příliš mnoho dětí. Míč okamžitě zase potemněl.

Vtom se k nim připlazila Terka a konečkem ocasu uchopila krabičku zápalek. Zasyčela přitom cosi, co znělo skoro jako „pomocť“.

„Dost by nám pomohlo, kdybys příště nebyla tak těžká! Třeba slepýš by byl v pohodě. Nebo nějaký jiný praktičtější formát,“ zabručela Lenka.

Terka zase jen něco zasyčela.

Na druhém konci stolu žonglovala Marta s malými ohnivými koulemi. Amélie ohnivé koule obalila velkými bublinami, které vypadaly jako mýdlové a vznášely se ve vzduchu.

Alva fascinovaně pozorovala, jak tyhle tři svítící koule poletují po místnosti. Vypadalo to překrásně!

Znenadání jedna bublina praskla přímo nad pohovkou. Ohnivá koule dopadla na dvě knihy, které se hned vznítily.

„Hoří!“ vykřikla jakási holčička. Ale než stačila paní Molina zareagovat, vyslala Málka nevelký mráček, který nechala vypršet nad pohovkou.

„Skvělé – je po požáru!“ oznámila zase holčička a prohlížela promáčené ohořelé knihy.

Vtom někdo zaklepal na dveře.

„*Avanti*,“ pronesla paní Molina. Dveře se otevřely.

Dovnitř proudilo světlo, silnější než všechny svíčky v místnosti dohromady. Celá místnost se jedním rázem úplně rozjasnila. Holčičky musely přimhouřit oči, než si na tu oslňující zář zvykly.

Po chvíli poznala Alva ředitele Františe a vedle něj nějakého kluka, který v každé ruce držel zářivě jasnou žárovku. Ani trošku neblikaly. Alva zaslechla, jak Nela mrštila basketbalovým míčem do kouta. „Páni, kdopak je tahle chodící lampa?“ vyzvíдалa Alva překvapeně na kamarádkách.

„To je Ben,“ odpověděla Málka.

„Sympatický! Ale jak to, že svítí?“ vyptávala se Alva.

„Je nabitý proudem,“ vysvětlila jí Lenka.

„To je tak praktické!“ Na víc se Alva nezmohla.

„Dobrý večer. Je tu všechno v pořádku?“ zeptal se ředitel Františ. Přejížděl pohledem po místnosti a krátce se zastavil u Alvy. Ta mu v duchu hlasitě a zřetelně odpověděla: „VŠECHNO V POHODĚ!“

Ona jediná tu totiž věděla, že pan ředitel umí číst myšlenky. Bylo to však tajemství, stejně jako to, že je jejím strýčkem.

Ředitel Františ na ni nenápadně pokývl.

Pak si chvíli povídal s paní Molinou. Ben stál vedle ředitele, nehnul ani brvou a svítil.

Poté, co ředitel Františ a jeho chodící lampička zase odešli, musely si oči děvčat opět zvyknout na blikavé světlo svíček.

Málka přinesla ze skříně hrací karty. Lenka, Ema a Sabita se usadily u stolu.

„Budeme hrát prší. Nechceš se přidat?“ zeptala se Ema.

„Začněte zatím beze mě. Já si nejdřív tohle dočtu,“ řekla Alva a zamávala na ně Kájovým dopisem. Uvelebila se na pohovce a znovu se pustila do luštění jeho škrabopisu.

JEDNOU JSEM SE MÁMY ZEPTAL NA STREJDU
TOMÁŠE A VYPÁTRAL JSEM NĚCO NEUVĚŘITELNÉHO.

STREJDA TOMÁŠ BYL JAKO DÍTĚ HROZNĚ MOC
ZLOBIVÝ. POŘÁD SE S NĚKÝM PRAL, VE ŠKOLE
MU TO VŮBEC NEŠLO A BYL PŘÍŠERNĚ DRZÝ NA
UČITELE. NĚKOLIKRÁT HO CHTĚLI ZE ŠKOLY
VYHODIT. A NĚKDO TAKOVÝ TEĎ SÁM VEDE ŠKOLU.
TO JE FAKT NA HLAVU! ALE NEMĚJ STRACH, JÁ UŽ
NAJDU ZPŮSOB, JAK TĚ ZASE DOSTAT DOMŮ.

TVŮJ KÁJA (BRATR)

Copak si Kája myslí, že zapomněla, že je její bratr?

Proč by to jinak psal do závorek za svoje jméno? Alva dopis s úsměvem poskládala a představila si svého na-prosto úzkoprsého strýčka jako darebáka na plný úvazek.

Když si strkala dopis do kapsy, všimla si na jedné z pohovek Bedřišky. Daleko od všech ostatních. O samotě. V místnosti plné spolužaček se posadila na to nejosamělejší místo, které tam bylo.

Ach jo, ta se opravdu vyhýbá každé zábavě.

Alva chvíli zvažovala, že by za ní zašla, ale asi by se jí od Bedřišky dostalo jen příkrého odmítnutí.

„Haló, nespi!“ vytrhla ji z myšlenek Málka.

„Zahraješ si s námi tohle kolo?“ zeptala se a zamávala balíčkem karet.

„Co říkáš?“ otázala se Alva. Zaplašila myšlenky na nevlídnou spolubydlící a odpověděla: „Jo, jasně!“

Hrály ještě pěknou chvíli a krátce předtím, než se Lenka stihla prošvindlovat k výhře, se světla zase rozsvítila. Paní Molina tleskla do dlaní a poslala všechny zpátky do postele.

Kapitola 3

HURÁ, UŽ ZASE SKLÁDÁ BÁSNIČKY

Nazítří ráno čekala Alva před domem na Málku a Lenku, že spolu půjdou na snídani. Na střechu domu už dopadaly první mléčně zbarvené sluneční paprsky. Alva zavřela oči a rannímu sluníčku nastavila tvář. Zhluboka se nadechla. Vzduch voněl létem.

Uslyšela, jak kdesi opodál zapleskala ptačí křídla. To bude určitě Rodrigo, trochu neobvyklá vrána, která rozumí lidské řeči. A protože Alva zase rozuměla řeči zvířat, mohli

si ti dva spolu povídat. Alvě to někdy připadalo opravdu namáhavé, protože Rodrigo nebyl žádná obyčejná vrána.

A skutečně, v příštím okamžiku Alvě v hlavě zakrákoral nějaký hlásek: „*Co je to vlastně za hru, kterou teď spolu hrajete?*“

Alva slyšela, jak Rodrigo cupitá po štěrkové cestičce.

„Hru?“ zabručela se zavřenýma očima.

„*Světlo, tma, světlo...*“ řekla vrána a hlasitě zakrákala.

Ten zvuk skoro naháněl hrůzu, měl to ale být smích.

Alva otevřela oči a pohlédla na ptáčka.

„Myslíš ty výpadky proudu? To není žádná hra,“ vysvětlila mu.

„*Nýbrž?*“ vyptával se Rodrigo a vyskočil na opěradlo lavičky.

„Spíš taková nepříjemnost. Proto jsme před několika dny měli k snídani zmrzlinu,“ vyprávěla Alva.

„*Máte všech pět pohromadě?*“ zaskřehotal Rodrigo a zavrtěl hlavičkou.

„Pročpak?“ zeptala se Alva.

„*Jíte ráno zmrzlinu, protože máte v noci zhasnuto?*“ vřískl Rodrigo a rozčileně poskakoval sem a tam.

Alva přemýšlela, jak by mohla vráně vysvětlit výpadek proudu, ale najednou uviděla vycházet z domu Málku

s Lenkou. Ta si prohlížela povykujícího, poskakujícího ptáčka. „Páni, hned poránu rozčilená vrána,“ poznamenala s úsměvem.

„Řekni mu, ať tolik nehlučí,“ zabrblala Málka. Zřídka-kdy byla ráno ve formě.

Ale dříve než mohla Alva zastavit Rodrigův záchvat smíchu, pták zkrátka odletěl pryč.

Alva se s Málkou a Lenkou vydala na cestu do jídelny. Když procházely vestibulem, Alva uslyšela, jak několik žáků reptá. Jeden si hlasitě stěžoval: „Myslel jsem, že tu věc už opravili!“

Alva zůstala stát jako přikovaná.

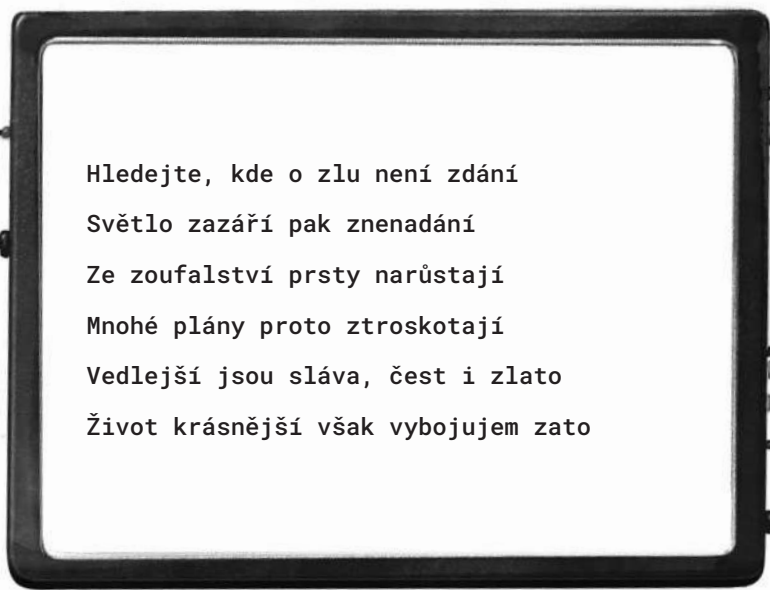
„Co se děje?“ zjišťovala Málka.

Alvě se rozbušilo srdce. „Tys to právě neslyšela?“ ze-ptala se. Spěšně zamířila k informační tabuli a podívala se nahoru.

A skutečně. Elektronická tabule neukazovala ani rozvrh hodin, ani nabídku kroužků na odpoledne. Až na pár řádků byla úplně bílá.

Alva nemohla uvěřit vlastním očím. Na tabuli byla další básnička!

Pohledem horečnatě přelétala po textu. Musí si ho zapamatovat, než zase zmizí.

Hledejte, kde o zlu není zdání
Světlo zazáří pak znenadání
Ze zoufalství prsty narůstají
Mnohé plány proto ztroskotají
Vedlejší jsou sláva, čest i zlato
Život krásnější však vybojujem zato

Jakmile si Alva přečetla první tři řádky, obrazovka zčernala. O vteřinu později se na ní objevil jídelníček s dnešními obědy.

Zatracená práce! Druhá polovina zprávy Alvě utekla.

Pak si všimla, že vedle ní stojí Lenka.

„Lenko! Stihla sis přečíst tu druhou část?“ zeptala se Alva rozčileně. Lenku sice hádanky na tabuli nezajímaly ani za mák, avšak v rychločtení neměla konkurenci.

„Mnohé plány proto ztroskotají

Vedlejší jsou sláva, čest i zlato

Život krásnější však vybojujem zato,“ odříkala Lenka otráveně zbytek básničky.

Alva by jí nejradši padla kolem krku. „Víš, co to znamená?“ zaradovala se potichu.

„Že už zase zdevastujete školní zahradu?“ zeptala se Lenka a obrátila oči v sloup.

„Tak co, jaké to u vás bylo včera bez elektřiny?“ zeptal se Jonáš, když se Alva posadila k němu a Tilovi. Málka s Lenkou ještě stály u výdejního okénka v jídelně.

„Temné,“ odpověděla Alva stručně, protože jim už chtěla rychle sdělit tu novinu.

Til se ušklíbl.

„Ale skutečně?“ řekl a nalil si mléko na müsli. Vedle jeho misky leželo červené jojo.

Alva se divila, že ho při jídle odložil. Svištění provázku od joja patřilo k Tilovi stejně jako jeho blondaté rozčepýřené vlasy nebo zásobárna těch nejneuvěřitelnějších věcí v jeho kapsách od kalhot.

Alvě daroval modrý míček se třpytkami, který měla pořád u sebe jako talisman. Teď ale nebyl čas na řeči o vypnuté elektřině ani na přemýšlení o sbírce věcí v Tilových kapsách.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Škola talentů - Bez proudu!.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.